

Țefania - Comentarii J. N. Darby

Introducere - Țefania

Țefania ne prezintă judecata pe care Duhul lui Dumnezeu o face asupra stării mărturie date pentru Numele lui Dumnezeu în această lume într-o epocă în care a fost o oarece ușurare a situației venită prin intermediul unui împărat evlavios.

Dumnezeu a acordat poporului Său acest har în mai multe rânduri, după cum a și suferit cu o îndelungă răbdare neascultarea și răzvrătirea lui. În ambele cazuri, a dorit să ne arate adevărata stare morală a ceea ce purta Numele Lui, judecata pe care o formulează un suflet spiritual, care a fost format de Duhul Său, judecată care va fi legitimată prin ceea ce Dumnezeu urma să execute împotriva poporului său și împotriva națiunilor atunci când răbdarea Lui nu a mai fost de niciun folos.

Acestea sunt cele două părți principale ale profeției: vestirea intențiilor lui Dumnezeu cu privire la judecata pe care urma să o execute și desfășurarea a ceea ce conducea la acea judecată. Aceasta este însoțită în mod constant de revelația planurilor harului și de venirea lui Mesia cu scopul de a încuraja și susține credința rămășiței credincioase a poporului Său.

Israel era chemat să fie martor al lui Dumnezeu atunci când celelalte națiuni erau cufundate în nelegiuire și idolatrie. Judecata generală asupra lumii a putut fi suspendată atâta timp cât acea mărturie era dată cum se cuvine, scoțând în evidență adevăratul caracter al lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este încet la mânie. El, de asemenea, a ridicat profeți, începând cu Samuel, pentru a aduce remedii la rătăcirile și infidelitatea poporului atunci când poporul a eșuat. Cât timp această mărturie extraordinară a harului și cele câteva pedepse care au însoțit-o au putut menține pe pământ câteva scilipiri ale adevărului și dreptății, Yahve și-a oprit Mâna să distrugă ceea ce-L dezonora pe Dumnezeu și asupra pe om. Am văzut apoi că suveranitatea a fost transferată către împărăția națiunilor și a fost introdus un nou sistem prin întemeierea Bisericii, după cum vedem în Noul Testament. Mă opresc aici. În ceea ce privește guvernarea lumii, în vederea mărturie date pentru numele lui Yahve, când Israel, care susținea această mărturie în mijlocul națiunilor apostate și răzvrătite împotriva lui Dumnezeu, a eșuat în mod iremediabil, și acele națiuni au trebuit să sufere judecata pe care o merita de mult timp. Ele vor atrage asupra lor însele această judecată, ajungând la culme cu nelegiuirea și revolta lor împotriva lui Dumnezeu și manifestându-și ura împotriva poporului lui Dumnezeu prin bucuria lor excesivă de a aplica pedepsele pe care acel popor le merita, pentru că Dumnezeu a fost răbdător și față de ele. El a binevoit chiar să trimită evanghelia, fie că este vorba despre cea plină de har, de care ne bucurăm noi, fie de vestirea judecăților care vor veni, pentru ca aceia care au urechi ca să asculte să scape. În principiu, imediat ce mărturia lui Israel a falimentat definitiv, națiunile au fost expuse judecății pe care o merita din cauza stării lor de păcat – judecată care a fost suspendată atât timp cât era adusă o mărturie adevărată pentru Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care am găsit în mod constant în profeți judecata definitivă a lui Israel. Întemeierea împărăției națiunilor, prezentată simbolic prin statuie și prin fiare, introducerea creștinismului și apostazia care izbucnește în sânul lui, fac să fie introduse alte obiecte ale judecății lui Dumnezeu, dar nu schimbă judecata care se execută asupra națiunilor care nu sunt din acele obiecte.

Judecata asupra apostaziei și a imperiului națiunilor vine direct din cer, de unde venise și autoritatea acelui imperiu și binecuvântarea celor deveniți apostati, ei fiind revoltați împotriva cerului. Judecata națiunilor are Sionul ca punct de plecare. Sionul este deja sub judecată, dar va fi eliberat în urma judecății executate împotriva fiarei care-l asuprește (vezi Psalmul 110). Aceste evenimente, de care se ocupă Daniel, profețiile Noului Testament, și, în parte, și Zaharia, sunt omise de acei profeți care tratează subiectul relațiilor poporului pământesc cu Dumnezeu în Sion, iar judecata Ierusalimului și a iudeilor se leagă, în profețiile lor, de judecata națiunilor care vor fi și ele lovite atunci când Israel, infidel în mărturia care i-a fost încredințată, a făcut de ocară numele lui Yahve.

Această judecată a început, în ceea ce-i privește pe iudei, prin Nebucadnețar însuși, apoi, odată cu declinul imperiului acestuia (imperiu care a început avându-l pe Nebucadnețar drept cap de aur), la sfârșitul secolelor, națiunile capătă putere și folosesc acea putere împotriva Israelului supus imperiului apostat, iar judecata asupra lor va fi și mai groaznică. Toate națiunile se vor strânge astfel împotriva Ierusalimului, și, atingând culmea cu judecățile asupra poporului și cu nelegiuirile lor, vor atrage intervenția Dumnezeului îndurărilor în favoarea poporului Său, potrivit promisiunilor și planurilor harului. Eliberarea se va împlini prin judecata executată împotriva celor care se ridică împotriva lui Israel, și, ridicându-se împotriva lui, se ridică împotriva lui Yahve și a Hristosului Său. Va fi, de asemenea, judecata care va ieși din Sion și fiara va fi nimicită de Cel care va veni din cer.

Datele menționate în cărțile profeților se leagă de diferite faze ale acestei serii de evenimente. Isaia, Mica, ca și Osea și Amos – totuși aceștia doi din urmă nu în mod direct -, se ocupă de revelația Fiului lui David, Eliberator și Apărător al poporului Său în Ierusalim. Ezechia, ridicat după jalnica domnie a lui Ahaz, a fost o ocazie pentru aceste revelații, care, arătând nelegiuirea și adevărata stare a poporului, i-au făcut pe cei credincioși să înțeleagă că ei trebuiau să privească dincolo de acestea și gândurile lor să se oprească la Acela care l-a ridicat pe acel împărat evlavios pentru o ușurare temporară a situației poporului, și care va aduce o eliberare completă și eternă prin adevăratul Emanuel. În capitolele 1, 2 și 3, ca și în ultimul capitol, Isaia insistă asupra legăturii dintre judecata asupra lui Israel și cea asupra națiunilor de care am vorbit.

Iosia nu-L reprezenta pe Răscumpărătorul care va veni. Datorită evlaviei sale, el a avut favoarea de a nu vedea ruina Ierusalimului, dar a căzut el însuși lovit de mâna străinilor. Odată cu el, Ierusalimul a pierdut, pentru timpul prezent, gloria, pacea și speranța: a venit vremea judecății lui.

Țefania a profețit sub domnia lui Iosia. Profetul nu a ținut cont de evlavia poporului, care era de fapt doar o dispoziție trecătoare (vezi Ieremia 3), pentru că poporul nu se schimbese în fond. El vorbește la modul general despre starea lui Israel și de judecata care avea să vină, acestea

fiind privită sub aspectul efectelor ei asupra națiunilor. Am văzut că Nebucadnețar a executat primul această judecată, deși judecata și profeția care vorbește despre ea merg mult mai departe.

Profetul începe declarând că țara va fi pustiită complet. Atunci Iuda, Ierusalimul, dumnezeii lor falși și preoții lor vor fi loviți de mâna lui Yahve, împreună cu idolii lor și cu aceia care amestecau Numele lui Yahve cu numele altor dumnezei, care s-au depărtat de Yahve și nu L-au căutat. Fiecare este îndemnat să tacă în prezența lui Yahve, pentru că ziua Lui vine. El a pregătit jertfa și i-a invitat pe mesenii Lui, și, în ziua jertfei, împăratul, căpeteniile și fiii împăratului vor fi cercetați de mâna Lui și violența și înșelăciunea își vor afla răsplata dreaptă.

Ziua lui Yahve va face să se înalțe strigăte la porțile Ierusalimului. El va cerceta Ierusalimul ca la lumina lămpilor și îl va face să vadă nebunia celor care spuneau că El nu va interveni nici spre bine, nici spre rău.

Apoi, profetul vestește în termeni generali, dar foarte puternici, grozăviile acestei zile a lui Yahve. Întreaga țară va fi mistuită de focul geloziei Lui. Iată deci că întreaga țară, Ierusalimul și Iuda, sunt judecate în ziua cea mare a lui Dumnezeu. Cu aceasta se încheie prima parte a profeției.

Capitolul al doilea, dezvoltând caracterul națiunii, se adresează acestei națiuni pentru ca toți cei care se tem de Yahve să fie măcar la adăpost în ziua mâniei Lui. Ei sunt chemați să se strângă laolaltă și să-L caute pe Yahve înainte ca hotărârea de judecată să înceapă a avea efecte și mânia arzătoare să vină asupra lor. Astfel, din națiune se distinge rămășița; cei blânzi care practică dreptatea sunt invitați la blândețe și la dreptate pentru ca ei să fie adăpostiți – aceasta deși mărturia este dată pentru toată națiunea -, pentru că, la urma urmei, Dumnezeu își amintește de planurile harului Său. Căile Lui sub acest aspect sunt prezentate într-un mod remarcabil în restul profeției. Judecata va fi asupra întregului teritoriu al lui Israel, care în multe locuri este plin de străini ostili poporului. Deoarece chemarea și darurile lui Dumnezeu nu sunt ceva de care El să se pocăiască, pustiirea va avea efectul de a lăsa în urmă o țară liberă, de care se va bucura Israel, pentru că Yahve îi va cerceta și îi va aduce înapoi pe toți captivii și rămășița poporului va stăpâni țara. Yahve îi va judeca și îi va înfometa pe toți dumnezeii pământului și va face ca toți oamenii să I se închine Lui, fiecare din locul unde se va afla, până la toate insulele națiunilor.

Etiopia și Ninive și toate puterile dintre națiuni vor cădea și vor fi pustiite.

Această judecată a popoarelor despre care am vorbit, al cărei prim instrument a fost Nebucadnețar, este introdusă aici în vederea zilelor din urmă, atunci când puterea pe care Dumnezeu a așezat-o va ajunge la revolta finală împotriva Lui.

În mijlocul acestei judecăți a națiunilor (Țefania 3), Ierusalimul ocupă poziția cea mai importantă. Prezentând nelegiuirea care este cauza acestei judecăți, Duhul lui Dumnezeu se îndreaptă spre rămășița credincioasă invitând-o să aștepte totul de la Yahve din vreme ce nu mai exista vreo speranță din altă parte. El îi luminează cu privire la căile Lui și le descoperă în ce mod ele vor duce la binecuvântări pentru Israel.

Dumnezeu fusese în mijlocul cetății Sale, care a ajuns să fie coruptă și nu mai voia să se apropie de El, nici să asculte de El. Căpeteniile lor erau oameni violenți, judecătorii lui erau răpitori, profeții lui erau înșelători și deșarți și preoții lui profanau sanctuarul. Yahve era prezent acolo pentru a le arăta greșelile lor și judecata Lui, dar cel rău nu avea pic de rușine în nelegiuirea lui. Yahve, fără îndoială, nimicise națiunile și le pustiise, dar orice pedeapsă a trebuit să-i aplice lui Israel, era de presupus că măcar acesta ar fi tras învățăminte din aceasta și atunci Yahve nu ar fi fost nevoit să-l nimicească. Dar Israel se corupsese profund în tot ce făcea. Din vreme ce Israel nu mai asculta de Yahve când Acesta lucra cu tandrețe și era aproape de el – chiar fără ca Israel să fie desemnat pe nume – prin degradarea lui a ajuns în rândul națiunilor care sunt obiectele judecății drepte a lui Dumnezeu. Așa că, rămășița credincioasă, este invitată să aștepte totul numai de la Yahve (Țefania 3:8), care era pe punctul de a executa judecata, când nimic nu mai putea atinge inima îngrășată a poporului, astfel încât aceasta rămânea numai să aștepte momentul ca Yahve să se ridice “pentru pradă”. Nu mai rămânea nimic de făcut până la acel moment. Israel nu voia să asculte; judecata nu era pentru rămășița credincioasă și numai această judecată putea pune capăt pustiirii. Dumnezeu urma să strângă laolaltă toate popoarele pentru a-și vărsa asupra lor mânia Lui aprinsă, mărturie solemnă și universală a profeților. Dar atunci le va da buze curate pentru ca ei să cheme Numele lui Yahve și ca să-L slujească din toată inima*. Toți cei risipiți din Israel vor fi strânși laolaltă, fiind aduși din țările cele mai îndepărtate.

Ierusalimul nu va mai fi spre rușine, iar fărâdelegile lui vor fi fost șterse cu desăvârșire. Cei mândri vor fi fost înlăturați din mijlocul poporului, care va fi un popor smerit și firav, al cărui unic adăpost va fi Yahve. Acea mică rămășiță nu va mai comite nedreptăți și nu va mai spune minciuni, ci va paște și se va odihni și nimeni nu-i va mai înspăimânta.

Versetele 14-17 cuprind o cântare de laudă pe care Duhul a compus-o și i-a învățat în Sion, pe care îi invită să o cânte cu mulțumiri pentru Yahve, care a desființat condamnarea și este în mijlocul lor și se odihnește în iubirea Lui pentru el. Toți cei care fuseseră mahnîți din cauza ocării care venise peste Sion și care suspinau după adunările lui solemne vor fi strânși laolaltă, vrăjmașii lor vor fi nimiciți, iar copiii lor vor fi admirați peste tot unde fuseseră de ocară mai înainte. Israel va fi un motiv de laudă printre toate popoarele pământului.

Remarcăm faptul că profeția lui Țefania este cu privire la națiuni și nu la imperiul națiunilor, despre care nu se spune nimic și că relațiile lui Israel despre care ni se spune în profeție sunt relațiile cu Yahve și nu este avut în vedere nici purtarea poporului față de Mesia. Este vorba despre Israel, Ierusalim și Yahve, iar Hristos este văzut numai având acest ultim caracter. Căile speciale ale lui Dumnezeu pentru imperiul națiunilor, cele cu privire la misiunea Fiului și cu iudeii, în urma respingerii Lui, sunt trecute sub tăcere și este vorba doar de judecata lui Israel din punctul de vedere al relațiilor lui cu Yahve, împăratul (Țefania 3:1-5).

Judecata tuturor națiunilor și efectul moral al acesteia, ca și necesitatea absolută a acestei judecăți din vreme ce Israel nu voia să asculte de Dumnezeu, sunt anunțate în modul cel mai clar, iar scopul lor și efectul lor practic sunt semnalate mult mai exact decât la vreun alt profet și sunt însoțite de declarația clară, că atunci când Dumnezeu execută judecata asupra națiunilor strânse împreună, ele vor învăța o limbă curată și Îl vor chema. Mesajul adresat rămășiței credincioase, caracterul acestui mesaj și buna plăcere a lui Yahve sunt prezentate într-un mod foarte frumos.